

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Baricovej a členiek senátu JUDr. Jarmily Urbančovej a JUDr. Eleny Krajčovičovej, v právnej veci navrhovateľa **R.**, so sídlom B., IČO: X., *zastúpeného advokátskou kanceláriou Procházka & Partners, spol. s r. o., so sídlom Búdková 4, Bratislava*, proti odporkyňi **Rade pre vysielanie a retransmisiu**, Dobrovičova 8, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu odporkyne č. RP/83/2011 zo dňa 04. júla 2011, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporkyne č. RP/83/2011 z 04. júla 2011 **z r u š u j e** a vec jej **v r a c i a** na ďalšie konanie.

Navrhovateľovi náhradu trov konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e :

Rozhodnutím odporkyne č. RP/83/2011 z 04. júla 2011 odporkyňa – Rada pre vysielanie a retransmisiu (ďalej aj „Rada“) v správnom konaní č. 237-PLO/O-2080/2011, ako orgán príslušný podľa § 4 ods. 1 až 3 a § 5 ods. 1 písm. g/ zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii (ďalej len „zákon č. 308/2000 Z. z.“) a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách o vysielaní a retransmisii v znení neskorších predpisov postupujúc podľa § 71 zákona č. 308/2000 Z. z. rozhodla, že navrhovateľ porušil povinnosť ustanovenú

v § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. tým, že dňa 28. januára 2011 o cca 19:47 hod. odvysielal v rámci televíznej programovej služby J. v programe Správy S. príspevok s názvom Medzinárodné únosy detí, ktorý spôsobom svojho spracovania a svojím obsahom zasiahol do základných práv a slobôd v ňom zobrazených osôb, a to práva na zachovanie dobrej povesti a osobnej cti pani Š. a práva na súkromie jej synov A. a D., za čo mu uložila podľa ustanovenia § 64 ods. 1 písm. d/ sankciu – pokutu, určenú podľa § 67 ods. 5 písm. e/ zákona č. 308/2000 Z. z. vo výške 3.400 eur. Ďalej vo výroku rozhodnutia uviedla, že podľa § 64 ods. 5 zákona č. 308/2000 Z. z. „uložením sankcie nezaniká povinnosť, za ktorej porušenie sa sankcia uložila“, a že v zmysle § 67 ods. 16 zákona č. 308/2000 Z. z. je pokuta splatná do 30 dní odo dňa nadobudnutia splatnosti rozhodnutia a je potrebné ju uhradiť na účet: X.

Svoje rozhodnutie odporkyňa odôvodnila, okrem iného, vyššie uvedenými zákonnými ustanoveniami, písomným prepisom/popisom príslušnej časti programu Správy S., vzhľadom na záznamu vysielania dotknutého programu, z vyjadrenia navrhovateľa a neuznajúc argumenty navrhovateľa, zotrvala na svojom názore, že navrhovateľ zaradením daného programu do vysielania zasiahol do základných práv a slobôd v ňom zobrazených osôb, a to práva na zachovanie dobrej povesti a osobnej cti pani Š. a práva na súkromie jej synov A. a D., čím porušil povinnosť ustanovenú v § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z..

Predmetom príspevku bola problematika medzinárodných únosov detí ich rodičmi, a s tým súvisiaca problematika právneho riešenia vecí. Z odborného hľadiska sa k problematike vyjadrila S., hovorkyňa Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky, ktorá vyčíslila počet doručených a riešených podnetov, následne L. z Ligy otcov sa vyslovil v prospech ochrany práv detí a taktiež rodičov na ich výchovu. Úvod do problematiky medzinárodných únosov detí bol divákovi sprostredkovaný konkrétnym prípadom, a to v tom čase prebiehajúcim súdnym konaním na Okresnom súde v Bratislave. Z vyjadrení moderátorky a redaktorky v úvode predmetného príspevku vyplynulo, že matka dvoch detí, pani Š. sa dopustila „rodičovského únosu maloletých detí“ v zmysle klasifikácie podľa Haagskeho dohovoru z Českej republiky na Slovensko a ich otec sa súdnou cestou domáha ich vrátenia do Českej republiky. V príspevku bolo zároveň uvedené, že obaja rodičia sú Slováci.

Podľa názoru odporkyne obsah informácií, ktoré v predmetnom príspevku odzneli v súvislosti s konaním pani Š. bol závažný, týkajúci sa jej rodinného a osobného života, v značnej miere aj osobného života jej dvoch maloletých detí. V úvode príspevku odznela informácia, že sa dopustila rodičovského únosu svojich maloletých detí podľa Haagskeho dohovoru, vo vyjadrení predstaviteľa Ligy otcov odznelo, že dieťa by nemalo byť

prostriedkom pomsty, vydierania, či rukojemníkom sporov dospelých a otec maloletých označený ako poškodený v predmetnom príspevku vyjadril sklamanie z kompetentných úradov, že takéto prípady tolerujú. Uvedené skutočnosti mohli v divákovi vzbudiť negatívny dojem z konania pani Š., ktorá je podľa úvodného vyjadrenia redaktorky zodpovedná za únos.

Ďalej odporkyňa v rozhodnutí uviedla, že obsah a spôsob spracovania vyjadrení odvysielaných v predmetnom príspevku (najmä vyjadrenia redaktorky, ako aj moderátory a predstaviteľa Ligy otcov) sa, aj keď nepriamo dotýkali osoby matky Š., ktorá tak bola v kontexte týchto vyjadrení prezentovaná divákovi v negatívnom svetle. Obsah predmetných vyjadrení bol natoľko závažný, že jeho zaradenie do príspevku, v ktorom bola menovite spomenutá konkrétna rodina spôsobil, že odvysielanie takýchto vyjadrení zasiahlo do práva na zachovanie osobnej cti a dobrej povesti matky Š., ktorá bola v predmetnom príspevku označená, ako osoba zodpovedná za únos. V tejto súvislosti považovala Rada za potrebné poukázať na skutočnosť, že z hľadiska informovania diváka o problematike medzinárodných únosov detí nevidí opodstatnenosť zverejnenia podobizní maloletých detí a ich mien. Rovnako ako mien ich rodičov. Rada nevidela žiadny záujem, ktorý by v danom prípade opodstatňoval takýto zásah do súkromnej sféry rodiny nachádzajúcej sa v situácii, ako je popísaná v predmetnom príspevku.

Na základe uvedeného Rada dospela k záveru, že zverejnením priezviska matky, spolu so zobrazením podobizní jej detí a uvedenia mena a priezviska ich otca spolu s jeho podobizňou bola matka Š. a jej deti dostatočne individualizovaná na to, aby mohlo v dôsledku príspevku odvysielaných vyjadrení dôjsť k zásahu do základných ľudských práv jej samotnej ako aj jej dvoch synov.

Pri určovaní sankcie a jej výšky Rada prihliadla na skutočnosť, že u právnických osôb sa zodpovednosť za správne delikty zakladá zásadne bez ohľadu na zavinenie (objektívna zodpovednosť pre správny delikt), čo platí aj v prípade zákona č. 308/2000 Z. z.. Rada rozhodla o uložení sankcie podľa ustanovenia § 64 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z., ktorou je podľa kogentného zákonného ustanovenia pokuta. Prihliadla na skutočnosť, že účastník sa porušenia § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. dopustil už v minulosti, poslednými rozhodnutiami vo veci porušenia § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. bola účastníkovi konania rozhodnutím č. PR/25/2008 uložená sankcia – upozornenie na porušenie zákona, rozhodnutím č. PR/36/2008 uložená sankcia – upozornenie na porušenie zákona a rozhodnutím č. PR/8/2008 uložená sankcia – pokuta vo výške 100.000 Sk. Rada pri určovaní výšky pokuty vzala do úvahy najmä závažnosť správneho deliktu (chrániť právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti ako jedného zo základných ľudských práv a slobôd je Slovenská republika povinná v zmysle viacerých európskych a medzinárodných

dokumentov), rozsah a dosah vysielania (ide o multiregionálneho vysielateľa), mieru zavinenia (išlo o opakované porušenie ustanovenia § 19 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z.) a trvanie a následky porušenia povinnosti (predmetný program bol odvysielaný dňa 28. januára 2011, teda v hlavnom vysielacom čase v rámci hlavného spravodajského programu Správy S., v časovom rozsahu predmetného príspevku, ktorý bol cca 1 min. a 42 sek.).

Proti tomuto rozhodnutiu podal navrhovateľ na Najvyššom súde Slovenskej republiky v zákonnej lehote opravný prostriedok [§250l a nasl. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“)] domáhajúc sa zrušenia rozhodnutia a vrátenia veci odporkyňi na ďalšie konanie. Namietal, že konanie správneho orgánu predchádzajúce rozhodnutiu trpí takými vadami, ktoré malo vplyv na zákonnosť, a že rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, je nezrozumiteľné, neurčité, nemá dostatok dôvodov, a preto je nepreskúmateľné a nezákonné.

Navrhovateľ s poukazom na rozhodovaciu činnosť Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (napr. rozsudok z 08. októbra 2010, sp. zn. 3Sžo/200/2010; rozsudok z 18. mája 2011, č. k. 2Sž/7/2010, rozsudok zo dňa 18. mája 2011, sp. zn. 2Sž/21/2010) uviedol že, vo výroku rozhodnutia sa v skutkovej vete len konštatuje, že navrhovateľ odvysielal príspevok, v ktorom došlo k zásahu do základných práv a slobôd iných v ňom zobrazených osôb, no ako konkrétne k tomu malo dôjsť, neuvádza. Ako uviedol v citovaných rozhodnutiach najvyšší súd, je mimoriadne dôležité, aby bol skutok, t. j. konkrétne protiprávne konanie (spôsob spracovania programu alebo jeho obsahu) opísané dostatočne určito, aby sa mohol podobnému konaniu navrhovateľ ako vysielateľ zo zákona do budúcnosti vyvarovať. Z výroku napadnutého rozhodnutia totiž vyplýva, že skutkovú podstatu naplnil celý odvysielaný príspevok, nie len jeho časť. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia pritom vyplýva, že za sporné považoval odporca len niektoré „časti“ odvysielaného príspevku (t. j. zobrazenie priezviska matky a podobizne detí na 5 sekúnd – str. 7, odsek 2 napadnutého rozhodnutia). Výrok napadnutého rozhodnutia preto jednak nie je v súlade s odôvodnením, a vice versa, a jednak je takéto rozhodnutie zmätočné a nepreskúmateľné pre neurčitosť výroku napadnutého rozhodnutia.

Navrhovateľ poukázal na to, že výrok s vymedzením tohto typu správneho deliktu by mal obsahovať prinajmenšom časové ohraničenie (prepis uvedený v odôvodnení na str. 2 napadnutého rozhodnutia neobsahuje ani časové údaje a tak tento prepis nie je vo vzájomnom vzťahu s časom vo výroku) a vecné vymedzenie skutku v zmysle určenia spôsobu a rozsahu, v akom malo dôjsť k porušeniu zákonnej povinnosti, či už na úrovni konkrétnych vyjadrení

alebo aspoň na úrovni relevantných úsekov predmetnej relácie. Takto potom podľa navrhovateľa, čo vyžaduje rozhodovacia prax najvyššieho súdu - vymedzenie skutku vo výroku tak, aby bol nezameniteľný s iným – napadnuté rozhodnutie nijako nespĺňa. Uvedené preto činí napadnuté rozhodnutie nepreskúmateľným a zakladá dôvod pre jeho zrušenie.

K odôvodneniu napadnutého rozhodnutia z ktorého vyplýva (str. 4, druhý odsek), že problematickými sa odporcovi z pohľadu ustanovenia § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. javí zobrazenie fotografie maloletých detí asi na 5 sekúnd v zábere, čo v spojení s uvedením priezviska ich matky (Š.) umožňuje jednak jej identifikáciu, ako aj identifikáciu spomenutých maloletých detí (A. a D.), a tým malo byť podľa odporcu zasiahnuté do ich osobnej cti, dobrej povesti, práva na ochranu mena, ako aj práva na ochranu súkromného a rodinného života navrhovateľ uviedol, že s touto interpretáciou nemôže súhlasiť.

Podľa navrhovateľa súhlas so zverejnením podobizne a rodných mien svojich maloletých detí A. a D. udelil navrhovateľovi ich otec P., ktorý je súčasne zákonným zástupcom týchto detí (celé mená detí sa v reportáži neuvádzali, t. j. uvádzali sa v nevyhnutnom rozsahu pre spravodajské účely). Podobizeň detí p. Š. bola uverejnená v trvaní asi 5 sekúnd. Navrhovateľ považoval za potrebné uviesť, že ide o ľudsky ťaživú situáciu, v ktorej sa ocitol p. Š. bez svojho pričinenia v dôsledku medzinárodného únosu jeho detí ich matkou na územie Slovenskej republiky z Českej republiky. Predmetom odvysielaných informácií tak nebolo spochybňovanie tejto skutočnosti (s tým aj odporca súhlasí – str. 4, posledná veta), ale výlučne len vecné informovanie o problematike detí unesených jedným z rodičov a častej príčine týchto konfliktov (napr. pomsta jedného z manželov). Tieto vyjadrenia o pomste ako motíve týchto únosov, ktoré prezentoval predstaviteľ Ligy otcov neboli reakciou na konkrétny spor medzi p. Š. a p. Š. (sám žalovaný to potvrdzuje na str. 5, prvý odsek: „uvedené vyjadrenie nesmeruje ... voči konkrétnej osobe“). V reportáži totiž odzneli zovšeobecňujúce výroky nezúčastnených strán: Okresného súdu Bratislava I, Ministerstva práce sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky a Ligy otcov, pretože predmetom reportáže boli medzinárodné únosy detí a ich riešenie. Ani otec detí, pán Š., ktorý na súde prítomný bol, sa v reportáži nevyjadroval na margo skutkov matky svojich detí a p. Š., ani neprezentoval svoje názory a stanoviská na predmet súdneho sporu, vyjadroval sa výlučne k rýchlosti, akou napredujú procesné úkony v Českej republike a Slovenskej republike – žiadne občianske práva p. Š. tým dotknuté neboli. Napokon, sám odporca konštatuje, že odvysielaný príspevok bol z hľadiska objektivity v poriadku (str. 5, druhý odsek), pretože priestor na vyjadrenie bol poskytnutý všetkým stranám.

Podľa navrhovateľa nemohlo dôjsť k zásahu do ľudskej dôstojnosti alebo základných práv a slobôd iných zverejnením informácie o tom, že medzi p. Š. a p. Š. prebieha súdny spor, pretože ide o verejne prístupnú informáciu, s ktorou sa mohol oboznámiť ktokoľvek na verejnom pojednávaní. Inak povedané, ak celé súdne konanie je prístupné verejnosti, nemôže dôjsť k zásahu do dobrej povesti p. Š. v prípade, ak navrhovateľ plniac si svoje zákonné poslanie vysielateľa zo zákona (§ 3 zákona č. 532/2010 Z. z.), zverejní v príspevku informujúcom o medzinárodných únosoch detí aj informáciu o tom, že medzi určitými osobami prebieha súdne konanie, ak účelom takejto informácie je dôveryhodnosť spravodajskej prezentácie širšie koncipovanej problematiky medzinárodných únosov. Inými slovami, navrhovateľ sa domnieva, že jeho úlohou je v rámci demokratickej spoločnosti v rámci slobody šírenia informácií (čl. 26 ústavy a čl. 10 ods. 1 dohovoru č. 209/1992 Zb.) aj dôveryhodne podporiť témy, ktorým sa vo svojom spravodajstve venuje, a to v konkrétnom prípade napríklad odvysielaním informácie o konkrétnom súdnom spore, a to v súlade so zásadami novinárskej etiky.

Informácie o tom, že medzi rodičmi detí A. a D. prebieha súdny spor týkajúci sa ich neoprávneného premiestnenia zo štátu obvyklého pobytu do cudziny (t. j. nie spor týkajúci sa ich starostlivosti alebo iných faktov z ich súkromia alebo rodinného života) v podobe, v akej boli odvysielané v predmetnom príspevku, nie sú podľa navrhovateľa spôsobilými zasiahnuť paušálne do ich súkromného alebo rodinného života, do ich dobrej povesti ako aj do ich práva na ochranu mena. Z povahy odvysielaných informácií je vylúčené, aby do týchto práv mohlo byť zasiahnuté tak, ako k tomu malo dôjsť v danom prípade – z preskúmaného rozhodnutia napríklad nie je zrejmé, ako mohli odvysielané informácie zasiahnuť do dobrej povesti oboch detí, či narušiť ich právo na ochranu mena, pretože spojenie ich rodných mien a podobizne ich nemohlo nijako v tomto základnom práve poškodiť – to platí o to viac, ak dá na to súhlas zákonný zástupca ako to bolo v danom prípade).

Z vyššie uvedeného podľa navrhovateľa predmetný príspevok spôsobom svojho spracovania a obsahom nezasiahol do ľudskej dôstojnosti a základných práv a slobôd iných.

Uviedol, že v prípade úspechu si uplatňuje náhradu trov konania.

Odporkyňa vo svojom písomnom vyjadrení na opravný prostriedok k námietke navrhovateľa, v ktorej poukazuje na nedostatočne vymedzený skutok vo výroku a na absenciu identifikácie skutku v skutkovej vete rozhodnutia keď konštatuje, že z výroku napadnutého rozhodnutia vyplýva, že skutkovú podstatu naplnil celý odvysielaný príspevok, nie len jeho časť, a teda napadnuté rozhodnutie nijako nespĺňa požiadavku vymedzenia skutku vo výroku

tak, aby bol nezameniteľný s iným ako to vyžaduje rozhodovacia prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uvádza, že navrhovateľovi bola uložená sankcia za to, „že dňa 28.01.2011 o cca 19:47 hod. odvysielal v rámci programovej služby J. v programe Správy S. príspevok s názvom Medzinárodné únosy detí, v ktorom došlo k zásahu do základných práv a slobôd v ňom zobrazených osôb, a to práva na zachovanie dobrej povesti a osobnej cti pani Š. a práva na súkromie jej synov A. a D....“

Výroková časť rozhodnutia je z tohto hľadiska exaktná, nakoľko je uvedený, resp. vymedzený:

- dátum a čas spáchania správneho deliktu 28.01.2011 o cca 19:47 hod.,
- spôsob spáchania správneho deliktu – odvysielanie príspevku s názvom Medzinárodné únosy detí v programe Správy S.,
- správny delikt – porušenie povinnosti ustanovenej v § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z.,
- zásah do základných práv a slobôd v ňom zobrazených osôb, a to práva na zachovanie dobrej povesti a osobnej cti pani Š. a práva na súkromie jej synov A. a D.

Podľa odporkyne je nepochybné, že navrhovateľ v daný deň a čas vysielal iba jeden program s názvom Správy S. a v rámci tohto programu o cca 19:47 hod. iba jeden príspevok s názvom Medzinárodné únosy detí. Výroková časť rozhodnutia tak exaktne popisuje konanie, ktorého sa navrhovateľ dopustil a v dôsledku ktorého došlo k spáchaniu konkrétneho správneho deliktu, za ktorý mu bola uložená sankcia. Odporkyňa je preto presvedčená, že výroková časť rozhodnutia je vymedzená exaktne, skutok je jednoznačne identifikovateľný, pričom na základe takéhoto vymedzenia skutku tento v žiadnom prípade nemôže byť zameniteľný s iným konaním. Z tohto dôvodu považuje odporkyňa argumentáciu navrhovateľa za neopodstatnenú.

Čo sa týka námietky navrhovateľa ohľadom časového ohraničenia skutku a vecného vymedzenia skutku odporkyňa uviedla, že výrok napadnutého rozhodnutia obsahuje dostatočnú časovú (28.01.2011 o cca 19:47 hod.), ako aj skutkovú (porušenie povinnosti ustanovenej v § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. – zásah do základných práv a slobôd v ňom zobrazených osôb, a to práva na zachovanie dobrej povesti a osobnej cti pani Š. a práva na súkromie jej synov A. a D. odvysielaním príspevku s názvom Medzinárodné únosy detí v programe Správy S.) špecifikáciu konania, ktorým bol spáchaný správny delikt navrhovateľom. Údajmi uvedenými vo výroku napadnutého rozhodnutia (čas, dátum, názov programu, názov príspevku) je presne a jednoznačne identifikovaný program, v rámci ktorého boli odvysielané predmetné informácie, ktorých odvysielaním ako celku došlo k porušeniu

povinnosti a je teda celkom jasne určený aj skutok, ktorým navrhovateľ porušil svoje zákonné povinnosti.

Odporkyňa k uvedenej námietke (výroku rozhodnutia) poukázala na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 4SŽ/2/2010, kde uviedol: „*Súd sa nestotožňuje s názorom navrhovateľky, že výrok rozhodnutia odporkyne nemá náležitosti vyžadované zákonom. Z výroku jednoznačne vyplýva kedy, v akej relácii a pod akým názvom bol uverejnený príspevok, ktorého obsah a spôsob spracovania zasiahol do ľudskej dôstojnosti a práva na ochranu súkromia v príspevku zobrazenej ženy. Súd vníma rozhodnutie odporkyne o uvedenom príspevku ako jeden celok a nevidí dôvod na to, aby vo výroku boli jednotlivé závery a prejavy dotknutej osoby prípadne iné zábery výslovne popísané a vymedzené. Podrobnosti uvedené v dôvodovej časti rozhodnutia dostatočne jasne a zreteľne identifikujú vytýkaný obsah a spôsob spracovania príspevku...*“ Obdobný názor vyslovil Najvyšší súd Slovenskej republiky aj v rozsudkoch č. 2SŽ/9/2010, 5SŽ/17/2010, 8SŽ/8/201032, 5SŽ/8/2010, 4SŽ/2/2010, 2SŽ/4/2009, ako aj Mestský súd v Prahe vyslovený rozsudkom č. 8Ca 297/2007-4.

K druhej navrhovateľovej námietke, v ktorej navrhovateľ namietol nesprávne právne posúdenie skutku, pričom podľa jeho názoru nie je možné súhlasiť s interpretáciou pravidla podľa ustanovenia § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. odporkyňou na posudzovaný prípad uvádza, že právo na zachovanie osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena, rovnako ako právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života patrí medzi základné ľudské práva a slobody chránené viacerými vnútroštátnymi právne záväznými predpismi a aj medzinárodnými právne záväznými dokumentmi. Vyjadrenie navrhovateľa, že sa jednalo o konanie podporené súhlasom zákonného zástupcu nie je podstatná pri posudzovaní, či došlo k zásahu do ľudskej dôstojnosti a základných práv a slobôd alebo nie. Právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života je zakotvené v článku 19 Ústavy Slovenskej republiky, v druhej hlave pod názvom „*Základné práva a slobody*“. Ide o práva neodňateľné, nescudziteľné, nepremlčateľné a nezrušiteľné. Obmedziť ich možno len zákonom. Žiadny zásah do týchto práv nemožno považovať za oprávnený a fakt, či ide o slobodné konanie zobrazených osôb je nepodstatný pri posudzovaní, či došlo k porušeniu § 19 zákona č. 308/2000 Z. z.. S touto argumentáciou sa stotožnil aj Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudku č. 2SŽ/9/2006. Skutočnosť, že zákonný zástupca maloletých detí poskytol navrhovateľovi ich podobizne a súhlasil s ich zverejnením je preto z pohľadu porušenia § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. bez významu.

Taktiež poukázala na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4SŽ/27/02.

Ďalej uviedla, že pokiaľ navrhovateľ tvrdí, že predmetom reportáže boli medzinárodné únosy detí a ich riešenie a výlučne len vecné informovanie o problematike detí unesených jedným z rodičov a častej príčine týchto konfliktov, podľa názoru odporkyne je neprijateľné a neprimerané, že navrhovateľ v predmetnom príspevku uviedol konkrétne, reálne mená a priezviská osôb, ktorých sa prezentovaný, podľa jeho vyjadrení ilustračný prípad týkal a zverejnil podobizne maloletých detí, pričom kontext odvysielaných informácií staval tieto osoby do negatívneho svetla. Odporkyňa dospela k záveru, že vzhľadom na okolnosti prípadu, najmä s prihliadnutím na závažnosť situácie, v akej sa príslušníci rodiny Š. nachádzali a povinnosť vyplývajúcu z ustanovenia § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. bol účastník konania povinný podobizne maloletých napriek súhlasu ich otca nezverejniť a rovnako neuviesť ich krstné mená.

Podľa odporkyne odvysielaním vyššie konkretizovaných informácií v posudzovanom príspevku evidentne došlo ku kolízií viacerých právom chránených záujmov, a to práva dotknutých osôb (maloletých detí a p. Š.) na ochranu ich súkromia, dobrého mena, cti a ľudskej dôstojnosti na strane jednej so slobodou prejavu a právom verejnosti na informácie na strane druhej. V tejto súvislosti odporkyňa posudzovala, či dôležitosť informácie predkladanej verejnosti zodpovedala metódam a prostriedkom, ktoré zvolil navrhovateľ pri spracovaní príspevku.

Odporkyňa ďalej vo svojom vyjadrení poukázala na strane 6 až 7 na základné politické práva v právnom poriadku Slovenskej republiky a na Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 10.

Na záver svojho vyjadrenia k opravnému prostriedku navrhovateľa uviedla, že obsah informácií, ktoré v predmetnom príspevku odzneli v súvislosti s konaním pani Š. bol závažný, týkajúci sa jej rodinného a osobného života, v značnej miere aj osobného života jej dvoch maloletých detí. V úvode príspevku odznela informácia, že sa dopustila rodičovského únosu svojich maloletých detí podľa Haagskeho dohovoru. Vo vyjadrení predstaviteľa Ligy otcov odznelo, že dieťa by nemalo byť prostriedkom pomsty, vydierania, či rukojemníkom sporov dospelých. Otec maloletých označený ako poškodený v predmetnom príspevku vyjadril sklamanie z konania kompetentných úradov, keď takéto prípady tolerujú. Uvedené skutočnosti sú podľa odporkyne nepochybne spôsobilé vzbudiť v divákovi negatívny dojem z konania pani Š., ktorá je podľa úvodného vyjadrenia redaktorky zodpovedná za únos. Takéto informácie a spôsob ich spracovania odporkyňa vyhodnotila ako zásah do jej dobrej povesti a osobnej cti.

Konanie navrhovateľa sa rovnako dotýkalo detí pani Š., ktoré nemohli nijakým spôsobom ovplyvniť konanie svojich rodičov a taktiež sa nijako aktívne nepodieľajú na spore, ktorý medzi nimi vznikol. Neexistoval preto žiadny dôvod tieto osoby identifikovať v takej miere ako to urobil v posudzovanom príspevku navrhovateľ a to ani v prípade, že s takouto identifikáciou súhlasil ich zákonný zástupca. Obsah odvysielaných informácií sa nepochybne maloletých osôb a ich súkromia priamo týkal, pričom vzhľadom na prezentovanú tému bol nedôvodný. Pokiaľ ide o matku maloletých detí, obsah odvysielaných informácií sa jej ako aj jej súkromia taktiež priamo dotýkal, pričom vyznieval voči nej negatívne. Je nepochybne, že maloleté deti citlivo vnímajú dianie vo svojom najbližšom okolí najmä ak sa týka ich rodičov. V prípade negatívnych emocionálnych vnemov je pre nich extrémne náročné prežívať takúto situáciu medzi najbližšími osobami a vyrovnávať sa s ňou v súkromí. Pokiaľ je ich zložitá Životná situácia prezentovaná v hlavnom spravodajskom programe celoplošného vysielateľa, pričom sú úplne identifikované, sú nútené čeliť záujmu verejnosti a vysporiadať sa s touto situáciou aj voči verejnosti. Takýto stav teda evidentne zasahuje do ich súkromia. Rovnako p. Š. bola prezentovaná ako únoskyňa maloletých detí, čo nepochybne zasiahlo do jej osobnej cti a dobrej povesti. Je možné súhlasiť s navrhovateľom pokiaľ ide o tvrdenie, že „spojenie ich rodných mien a podobizne ich nemohlo nijako v tomto základnom práve poškodiť“. Navrhovateľ však okrem identifikácie dotknutých osôb v tomto rozsahu uviedol aj súbor informácií, ktoré sa ich priamo dotýkali a negatívnym spôsobom zasahovali do ich súkromnej sféry. Kombinácia uvedených prvkov má nepochybne negatívny vplyv na osobnú česť a dobrú povesť p. Š. a zasahuje do súkromia jej detí.

Na základe vyššie uvedeného mala odporkyňa za to, že ako príslušný správny orgán v dostatočnej miere zistila skutkový stav veci, na ktorý správne aplikovala relevantné ustanovenia zákona. Ďalej mala za to, že jej rozhodnutie má všetky náležitosti ustanovené v § 47 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“)), nevykazuje formálne ani logické nedostatky, je riadne odôvodnené a vychádza zo skutkového stavu zisteného v zmysle ustanovení správneho poriadku a že navrhovateľ nebol na svojich právach ukrátený rozhodnutím ani postupom správneho orgánu, a že napadnuté rozhodnutie a postup je v súlade so zákonom. Navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky v súlade s § 250q ods. 2 OSP napadnuté rozhodnutie odporkyne č. RP/83/2011 zo dňa 04. júla 2011, ako právne správne potvrdil.

Na ústnom pojednávaní sa odporkyňa opätovne vyjadrila k jednotlivým námietkam navrhovateľa tak, že podľa jeho názoru v rozhodnutí sú dostatočne opísané a z pohľadu

porušenie § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. je bezpredmetná námietka, že nedošlo k zásahu do osobnostných práv matky maloletých detí, ktorá bola v príspevku vykreslená negatívne, a aj maloletých detí bez ohľadu na to, že otec detí dal nato súhlas. V danej veci sa stretávajú dve práva, a to právo na slobodu prejavu a právo na ochranu osobnostných práv, pričom podľa názoru odporkyne všetky tri podmienky obmedzenia slobody prejavu boli v danom prípade splnené.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd vecne príslušný na konanie vo veci (§ 246 ods. 2 písm. a/ OSP a § 64 ods. 5 a 6 zákona č. 308/2000 Z. z.), preskúmal v rozsahu opravného prostriedku v zmysle ustanovení tretej hlavy piatej časti OSP, vec prejednal na ústnom pojednávaní (§ 250q ods. 1 OSP) dňa 29. marca 2012 v neprítomnosti navrhovateľa, ktorý doručenie predvolania mal riadne vykázané dňom 16.03.2012 a svoju neúčast' neospravedlnil ani nežiadal o odročenie pojednávania (§ 250q ods. 1 OSP v spojení s § 250l ods. 2 a § 250g ods. 1 OSP) a po oboznámení sa s obsahom administratívneho spisu č. 237-PLO/O-2080/2011 dospel k záveru, že rozhodnutie odporkyne je potrebné zrušiť a vec jej vrátiť na ďalšie konanie.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 OSP).

V prípadoch, v ktorých zákon zveruje súdom rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov, postupuje súd podľa tretej hlavy piatej časti OSP (§ 250l ods. 1 OSP).

Podľa § 250l ods. 2 OSP pokiaľ v tejto hlave nie je ustanovené inak, použije sa primerane ustanovenie druhej hlavy s výnimkou § 250a.

Podľa § 250i ods. 2 OSP v spojení s § 250l ods. 2 OSP, ak správny orgán podľa osobitného zákona rozhodol o spore alebo o inej právnej veci vyplývajúcej z občianskoprávných, pracovných, rodinných a obchodných vzťahov (§ 7 ods. 1), alebo rozhodol o uložení sankcie, súd pri preskúvaní tohto rozhodnutia nie je viazaný skutkovým stavom zisteným správnym orgánom. Súdom môže vychádzať zo skutkových zistení správneho orgánu, opätovne vykonať dôkazy už vykonané správnym orgánom, alebo vykonať dokazovanie podľa tretej časti druhej hlavy.

Citované ustanovenie § 250i ods. 2 OSP je faktickou transpozíciou požiadavky tzv. „plnej jurisdikcie“, ako atribútu práva na spravodlivý proces. Súd pri svojom rozhodovaní nesmie byť obmedzený v skutkových otázkach len tým, čo tu zistil správny orgán, a to ani čo do rozsahu vykonaných dôkazov, ani ich obsahu a hodnotenia zo známych hľadísk závažnosti, zákonnosti a pravdivosti. Súd teda celkom samostatne a nezávisle hodnotí správnosť a úplnosť skutkových zistení urobených správnym orgánom, a ak pritom zistí skutkové, či (procesné) právne deficity, môže reagovať jednak tým, že uloží správny orgán ich odstránenie, nahradenie alebo doplnenie, alebo tak urobí sám.

Podľa § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. programová služba a všetky jej zložky nesmú spôsobom svojho spracovania a svojim obsahom zasahovať do ľudskej dôstojnosti a základných práv a slobôd iných.

Porovnaním opravného prostriedku a obsahu administratívneho spisu Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) zistil, že skutkový stav medzi účastníkmi nie je sporný. Navrhovateľ nepoprel, že dňa 28. januára 2011 o cca 19:47 hod. odvysielal v rámci programovej služby J. v programe Správy S. príspevok s názvom Medzinárodné únosy detí.

Úlohou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky preto v zmysle námietok navrhovateľa bolo posúdiť, či navrhovateľ odvysielaním tohto programu porušil zákonné ustanovenia špecifikované odporkyňou v rozhodnutí, a či sankcia bola uložená v súlade so zákonom.

Podľa § 4 ods. 1 až 4 zákona č. 308/2000 Z. z., poslaním Rady je presadzovať záujmy verejnosti pri uplatňovaní práva na informácie, slobody prejavu a práva na prístup ku kultúrnym hodnotám a vzdelaniu a vykonávať štátnu reguláciu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie.

Rada dbá o uchovávanie plurality informácií v spravodajských reláciách vysielateľov, ktorí vysielajú na základe zákona alebo na základe licencie podľa tohto zákona. Dohliada na dodržiavanie právnych predpisov upravujúcich vysielanie, retransmisiu a poskytovanie audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie a vykonáva štátnu správu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie v rozsahu vymedzenom týmto zákonom.

Podľa § 5 ods. 1 písm. g/, h/ zákona č. 308/2000 Z. z., do pôsobnosti rady v oblasti výkonu štátnej správy patrí dohliadať na dodržiavanie povinností podľa tohto zákona a podľa osobitných predpisov, 7), ukladať sankcie vysielateľom, prevádzkovateľom retransmisie a poskytovateľom audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie, ako aj tým, ktorí vysielajú alebo prevádzkujú retransmisiu bez oprávnenia.

Predmetom preskúvaného konania v danej veci je rozhodnutie a postup odporkyne - správneho orgánu, ktorým rozhodnutím bola navrhovateľovi uložená sankcia podľa § 64 ods. 1 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z. z. za porušenie povinnosti podľa § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z..

K prvej námietke, v ktorej prezentoval navrhovateľ vadnosť výroku napadnutého rozhodnutia z dôvodu, že tento neobsahuje presný, jednoznačný, pravdivý a nezameniteľný popis skutku, musí najvyšší súd konštatovať, že výroková časť napadnutého rozhodnutia je formulovaná presne, úplne a dostatočne určito a to spôsobom, ktorý vylučuje zameniteľnosť skutku s iným.

Podľa § 71 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. sa na konanie o sankciách vrátane ukladania pokút vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní (správny poriadok).

Náležitosti výroku rozhodnutia sú uvedené v § 47 ods. 2 správneho poriadku, podľa ktorého výrok obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo, prípadne aj rozhodnutie o povinnosti nahradiť trovy konania. Pokiaľ sa v rozhodnutí ukladá účastníkovi konania povinnosť na plnenie, správny orgán určí pre ňu lehotu; lehota nesmie byť kratšia než ustanovuje osobitný zákon.

I keď citované ustanovenie explicitne neustanovuje, že by výrok rozhodnutia musel obsahovať vecné, časové a miestne určenia konania, z ktorého správny delikt vyplýva, je nespochybniteľné, že iba výroková časť správneho rozhodnutia je schopná mať dopad na práva a povinnosti účastníkov konania a iba ona môže nadobudnúť právnu moc. Bezchybne formulovaný výrok je preto nezastupiteľnou časťou rozhodnutia; len z výroku je možné zistiť, či a aká povinnosť bola uložená, iba porovnaním výroku je možné usúdiť existenciu prekážky veci rozhodnutej, vylúčenie prekážky litispendencie, dvojakého postihu

pre totožný skutok, je dôležitý pre určenie rozsahu dokazovania, ako aj na zabezpečenie riadneho práva na obhajobu, len výrok rozhodnutia a nie jeho odôvodnenie, môže byť vynútiteľný správnu exekúciou a pod. Z uvedených dôvodov je vymedzenie predmetu konania vo výroku rozhodnutia o správnom delikte, ktoré spočíva v špecifikácii správneho deliktu takým spôsobom, aby sankcionované konanie nebolo zameniteľné s konaním iným.

V preskúmvanej veci výroková časť opravným prostriedkom napadnutého rozhodnutia zhora uvedené kritériá spĺňa. Je nesporné, že vo výrokovej časti je uvedený, resp. vymedzený čas spáchania správneho deliktu – 28.01.2011 o cca 19:47 hod., spôsob spáchania správneho deliktu – Správy S. na J. – Medzinárodné únosy detí a je konkrétne uvedený i správny delikt – *„odvysielaním predmetného programu svojím obsahom a spôsobom spracovania došlo k zásahu do základných práv a slobôd v ňom zobrazených osôb, a to práva na zachovanie dobrej povesti a osobnej cti pani Š. a práva na súkromie jej synov A. a D.“*. Výroková časť rozhodnutia tak i podľa názoru najvyššieho súdu exaktne popisuje konanie, ktorého sa navrhovateľ mal dopustiť a v dôsledku ktorého malo dôjsť k spáchaniu konkrétneho správneho deliktu, za ktorý mu bola uložená sankcia.

Preto námietku navrhovateľa v tomto smere treba považovať za nedôvodnú, a to i s poukazom na ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (pozri k tomu napr. rozhodnutia vo veciach sp. zn. 5Sž/17/2010, sp. zn. 5Sž/8/2010, sp. zn. 4Sž/2/2010, či sp. zn. 8Sž/8/2010 - www.nsud.sk).

Ďalšie námietky navrhovateľa vznesené v opravnom prostriedku proti rozhodnutiu odporkyne však podľa názoru najvyššieho súdu dôvodné boli.

Podľa § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. programová služba a všetky jej zložky nesmú spôsobom svojho spracovania a svojim obsahom zasahovať do ľudskej dôstojnosti a základných práv a slobôd iných.

Podľa ustanovenia § 64 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. za porušenie povinnosti uloženej týmto zákonom alebo osobitnými predpismi rada ukladá tieto sankcie:

- a) upozornenie na porušenie zákona,
- b) odvysielanie oznamu o porušení zákona,
- c) pozastavenie vysielania programu alebo jeho časti,
- d) pokutu,

e) odňatie licencie za závažne porušenie povinnosti.

Podľa ustanovenia § 67 ods. 5 písm. e/ zákona č. 308/2000 Z. z. Rada uloží pokutu vysielateľovi televíznej programovej služby od 3.319 eur do 165.969 eur a vysielateľovi rozhlasovej programovej služby od 497 eur do 49.790 eur, ak vysiela programy a iné časti programovej služby, ktorých obsah je v rozpore s povinnosťami podľa § 19 zákona č. 308/2000 Z. z..

Podľa článku 10 Listiny základných práv a slobôd má každý právo na zachovanie svojej ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena.

Podľa článku 19 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, každý má právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena.

Treba poznamenať, že celý text článku 19 Ústavy Slovenskej republiky vychádza z článku 10 Listiny základných práv a slobôd (Ústavný zákon č. 23/1991 Zb. ktorým sa uvádza LISTINA ZÁKLADNÝCH PRÁV A SLOBÔD ako ústavný zákon Federálneho zhromaždenia Českej a Slovenskej Federatívnej Republiky).

Najvyšší súd k druhej námietke, v ktorej navrhovateľ namieta nesprávne právne posúdenie skutku, pričom podľa neho odvysielaný príspevok spôsobom svojho spracovania a svojím obsahom nezasiahol do ľudskej dôstojnosti a základných práv a slobôd iných, uvádza, že je opodstatnená a je potrebné s ňou súhlasiť.

Právo slobody prejavu patrí medzi základné politické práva v právnom poriadku demokratickej spoločnosti a v právnom poriadku Slovenskej republiky je zakotvené v čl. 26 Ústavy Slovenskej republiky, z ktorého súčasne vyplýva, že právo vyhľadávať a šíriť informácie možno len na základe zákona. Takáto právna úprava je ustanovená v zákone č. 308/2000 Z. z. a v rozsahu ochrany osobnostných práv v Občianskom zákonníku.

Podľa názoru najvyššieho súdu navrhovateľom odvysielaný príspevok nevykazuje známky porušenia čl. 10 ods.1 Listiny základných práv a slobôd a čl. 19 Ústavy Slovenskej republiky a § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z.. Taktiež treba uviesť, že uvedený

príspevok vykazuje všetky znaky odvysielaním informácie v súlade so zásadami novinárskej etiky.

Najvyšší súd má tiež zato, že Rada mala komplexnejšie skúmať a posudzovať, za akým účelom a v akom programe bol sporný príspevok odvysielaný. Téma medzinárodných únosov detí, ktorá bola predmetom odvysielaného príspevku, je nepochybne vysoko aktuálna a podľa názoru najvyššieho súdu nebolo možné ponechať bez povšimnutia charakter tohto príspevku odvysielaného verejnoprávnou televíziou, ktorého účelom a cieľom nesporne bolo aj zvýšenie právneho vedomia občanov.

V tomto smere z odôvodnenia preskúmaného rozhodnutia naozaj nie je dostatočne zrejmé, ako mohli odvysielané informácie zasiahnuť do práva na zachovanie dobrej povesti a osobnej cti pani matky a práva na súkromie oboch maloletých detí.

Vychádzajúc z uvedeného najvyšší súd v zhode s tvrdením navrhovateľa dospel k záveru, že odvysielaním príspevku nemohlo dôjsť k zásahu do ľudskej dôstojnosti alebo základných práv a slobôd iných (zásah do dobrej povesti p. Š.) zverejnením informácie o tom, že medzi p. Š. a p. Š. prebieha súdny spor, pretože ide o **verejne prístupnú informáciu**, s ktorou sa mohol oboznámiť ktokoľvek na **verejnom pojednávaní** (čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, § 116 ods. 1 OSP).

Tak isto podľa názoru najvyššieho súdu vzhľadom na podobu (spôsob spracovania) predmetného príspevku nemohlo dôjsť jeho odvysielaním k zásahu do ľudskej dôstojnosti alebo základných práv a slobôd iných (zásah do ich súkromného alebo rodinného života, do dobrej povesti, ako aj do práva na ochranu mena detí A. a D.). Najvyšší súd v tomto smere súhlasí s tvrdením navrhovateľa, že informácie o tom, že medzi rodičmi detí A. a D. prebieha súdny spor. týkajúci sa ich neoprávneného premiestnenia zo štátu obvyklého pobytu do cudziny (t. j. nie spor týkajúci sa ich starostlivosti alebo iných faktov z ich súkromia alebo rodinného života) v podobe, v akej boli odvysielané v predmetnom príspevku, nie sú spôsobilými zasiahnuť paušálne do ich súkromného alebo rodinného života, do ich dobrej povesti ako aj do ich práva na ochranu mena.

K vyjadreniu odporkyne, ktoré predniesla i na ústnom pojednávaní, a to, že sa v danej veci stretávajú dve práva - právo na slobodu prejavu a právo na ochranu osobnostných práv, najvyšší súd uvádza, že základné práva a slobody sa v určitom konkrétnom prípade môžu

dostať do konfliktu. Každý konflikt vo vnútri systému základných práv a slobôd treba riešiť prostredníctvom zásady ich spravodlivej rovnováhy (pozri k tomu napr. rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky PL. ÚS 22/06, PL. ÚS 6/04, či III. ÚS 34/07) a so zreteľom na to, že všetky základné práva a slobody sa chránia len v takej miere a rozsahu, kým uplatnením jedného práva alebo slobody nedôjde k neprimeranému obmedzeniu či dokonca popretiu iného práva alebo slobody (pozri napr. PL. ÚS 7/96). Aj pri strete práva na slobodu s právom na ochranu osobnostných práv, t. j. základných práv stojacich na rovnakej úrovni, je vecou súdu, aby s prihliadnutím na okolnosti každého prípadu zvážil, či jednému právu nebola bezdôvodne daná prednosť pred druhým právom. Úlohou súdu je, aby na základe konkrétnych okolností daného prípadu zvážil, či určité výroky dosahujú takú intenzitu, že zasahujú do pravá na ochranu cti a dobrej povesti, a či sú primerané.

V preskúmvanej veci Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že odvysielaním sporného príspevku nedošlo k takému zásahu do osobnostných práv matky a maloletých detí, následkom ktorého by malo byť obmedzenie práva na slobodu prejavu (čl. 26 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 10 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd) a teda i sankcionovanie navrhovateľa.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, odvolávajúc sa na vyššie uvedené skutočnosti, napadnuté rozhodnutie odporkyne podľa § 250q ods. 2 OSP a § 250j ods. 2 písm. a/ v spojení s § 250l ods. 2 OSP zrušil a vec jej vrátil na ďalšie konanie.

V ďalšom konaní správny orgán vec opätovne posúdi súc názorom najvyššieho súdu viazaný (§ 250r OSP).

O náhrade trov konania najvyšší súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 250l ods. 2 OSP a § 151 ods. 1 a 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP tak, že úspešnému navrhovateľovi náhradu trov konania nepriznal. I keď navrhovateľ v opravnom prostriedku náhradu trov konania uplatnil, v konečnom rozhodnutí najvyšší súd nemohol túto náhradu priznať z dôvodu, že trovy neboli v zákonom stanovenej lehote vyčíslené, pričom iné trovy okrem trov právneho zastúpenia zo spisu nevyplynuli.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

P o u č e n i e : P r o t i t o m u t o r o z s u d k u n i e j e p r í p u s t n ý o p r a v n ý p r o s t r i e d o k .

V Bratislave 29. marca 2012

JUDr. Jana Baricová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Petra Slezáková